

НИГОХЕ БА АДАБИЁТИ МУОСИРИ ТОЧИК ДАР СҮХ

«Аввалиш
дар саҳ.3».

Шеърҳои Масъуд дар матбуоти даврии Тоҷикистон ва Ўзбекистон, мачмӯаи дастчамъии «Ҷилои аҳтарони Сүх» (Тошканд), «Донишномаи забон ва адабиёти форс-тоҷики Ўзбекистон» (Техрон, 2007) нашр шудаанд. Нахустин мачмуни ашъори шоир соли 2008 таҳти ҷонуни «Номаҳои манзум» бо пешугӯри Шоирӣ ҳалқии Тоҷикистон Фарзонаи Хуҷандӣ дар Тошканд интишор ёфтааст. Пасон ӯз мачмуини дигари шеърҳои шоирӣ, бо номи «Бозгашт» (Тошканд, 2014) интишор кардааст.

Масъуди Мирзо Ҳамӯн мӯҳаққиқи адабӣ низ эътироф шудааст. Вай дар маконоҳияш «Бозтоб бадеи маросими мотам дар ашъори Фарзонаи Хуҷандӣ», «Арзиси бадеи ва аҳамияти ғозини иňъясои боварҳо ва маросимҳои динӣ дар ашъори Фарзонаи Хуҷандӣ», «Вижагиҳои талимехоти ҷаҳрояҳо асотирӣ дар ашъори Фарзонаи Хуҷандӣ», «Лоиқ Шералий ва вижагиҳои ҳунари шоирӣ» ўз базъе масъалаҳои наэмии мусири тоҷикиро мавриди пажӯшиш қарор додааст.

Дар ашъори ватандӯстонаи Масъуди Мирзо ифтиҳори милил, ҳисси механикӣ, садоқати самимиӣ ба Ватан ва аз таҳти дил дӯстӣ доштани он баъди зоҳир мешавад. Вай дар чунин шеърҳои бештар ба хиссиятҳои андеша ронда, максадашро воҳезу раваш баён месозад. Ҳамин ҳолатро дар шеъри «Салом, эй Сүх» дидан мумкин аст:

Салом, эй сарзамини сабзу ноҳамвони кӯҳистон.
Салом, эй домани ҳушпичтубӣ
Малбууд Лозур,
Сало(м), гулдастай бишкуфта андар
санги сангистон,
Тӯй тарҳи якине аз биҳтиҷи дур.
Дар ин шоми ғарбиҳо ба ёди нур
меномам,
Ба ёди хандаи ҳуршеди субҳи

босафои ту,
Ки мисли ҷаҳраи модар ба рӯйи
зиндагониям,
Зиёи зиндагӣ резад зи тори
куллаҳои ту.
Дар ин шоми ғарбиҳо ба ҷашми чон
мебинам:
Гӯй худ як матглаи нуру тарорат будай,
эй Сүҳ!
Мани мӯъчиҷаҷӯй кӯ ба қӯ сарсон
Сарарно(м) фахмидаи охир,
Тӯй худ мӯъчиҷаҷӯй таббиат будай,
эй Сүҳ!

Ало эй Сүҳ,
Ало эй сарзамини нозонини ман,
Ало сангি раҳат таҳти барини ман,
Барои дигаре шоҷд таҳто
мансилизи листи,
Барои ман Ватан ҳасти, Ватан ҳасти,
Ватан ҳасти!

Шоирӣ дигари боистеъоди ин сарзамин Расуљбеки Аҳмадзод мебошад. Ӯ дар ҷодои шоирӣ ба устод Лоик, Гои Сафарзода, Кутуб Қиром, Фарзона пайвайрӣ карда, макмӯаҳои ашъораашро бо номҳои «Шуранави Ватан» (2011), «Таронави Сүх» (2011), «Армугони ҳудафрӯз», (2014) «Нидори қабр» (2017), «Фарди фардо» (2023) аз ҷон баъвардааст.

Расуљбек, ҷоқеан шоирӣ боистеъод буда, дар ҳанҷроҳо ғазал, рубой, дубайтӣ, мувашашаҳои баланд, дорад. Вай иҷчинун мухаммасоҳи зиёд таълиф карда, тавассути онҳо ҳунари шоирӣ ҳудро сайқал додааст.

Ү дар як ғазалаш мегӯяд:
Бар Ҳуҷанди бостон аз Сүх пазмон
омадам,
Аз барои дидани дидори ёрон омадам.
Баски меҳри Тоҷикистон ҷой дорад
дар дилаам,
Бо салому ба пәём аз Ўзбекистон
омадам.

Ҳамчу фарзанди диёрарам –
Ўзбекистони азиз,
Сўйи ҳалқи номдори Тоҷикистон
омадам.

Як замон ин ҷо чу ми(з)бон истиқомат
доштам,
Ман кунун имрӯз бар шаҳрам
чу меҳмон омадам.
То намоям меҳри дил иброз бар мадри
хӯнар,
Бар Тирози дилинишин шодуғазалҳон
омадам..

Мачмӯаҳои Олимов (Мубориз) бо номҳои «Сӯхрӯд шоҳиди бостиони ман аст», (2005), «Адабномони Сүх», (2018), «Ятимчай доддорӣ» (сурӯдҳои хикояҳоҳои ҳаҷвӣ, 2015), интишор шудаанд. Вай дар навиштани ҳаҷвияҳо маҳорати баланд додрад. Адаб каму коштаҳои ҳаҷвӣ, ҳислатҳои ҷиши ҳадомон, аз қабили танబали, ҳоҷили ва фирғабароҳои ҳуқилини онҳоро интиқод карда, ба тъбиури ҳислатҳои номакии максадашро бâйн месозад. Персонажҳои хикояҳоҳои ҳуқилини коргурез ва ғориғбол буда, ҳар қадомдори ҳислатҳои манғиф мебошанд. Ба ин ҷониши, адаб ӯзбекӣ манғифи ғазалҳоҳои ҳаҷвӣ дафнаҳои бадарро ошкор схота, дигаронро ба ин ҷониши панд медиҳад. Очекрӯи маколаҳоҳои ҳаҷвӣ бештар аз рӯзгори сокинони сарбаҳлон Сүх ва водиди Ғарғона нақл мекунанд. Шеърҳои ҳаҷвииши ҳамакун буда, рафткору кирдori ҷиши ҳадомонро мазмamat менамояд.

Шоирӣ дигари ин дилер Садриддин Ҳуҷёрӣст. Вай бо ду забон – тоҷики ҷо ӯзбекӣ шеър навишта, дар ин ҷониши қомёб гардидааст. Мачмӯаҳои ашъори ӯ бу номҳои «Гудастаси ишк», «Суҳлик ғузаллар» (2009) ва «Бӯйи мадор» (2017) аз нашр баомадаанд. Дар макмӯаҳои охириనӣ ӯ бештар сифатҳои неку ҳамидонад модар ситошӣ ёфта, ҳислатҳои ўасф мешавад. Садриддин мисли дигар шоирони диларо аз ёдӣ дарш дур нест ва ўасфи онҳоро ниҳоят фарҳаш тасвир месозад. Ҷунончи:

Бисабз, эй Сүҳ, ёғи биҳиштам,
Ки сарҷуму таҳти сарнавиштам.
Мухаббат бор пеши ҷашим овард,
Ба дил ҷун донаи меҳри ту қиштам.
Дар ҳаҷорпораи мазкур, ки аз шаш банд

иборат аст, шоир меҳру самимияти ҳудро инисбат ба дилери зебонзарӣ Сүх ифода карда, онро ба «гулистани гулғашон», «батҳори шукуфон», «дурданон дунӣ», «ғурӯғи маҳғиф» ташбеҳ медиҳад ва за ин «донаи меҳр» дил ҳанда натавонистанашро ошкор бâйн месозад.

Шодравон Нематуллоҳи Суннатуллоҳ низ аз ҷумлаҳои ҳислотони мажаллии макалоҳо буд. Мачмӯаҳои ашъораш соли 2011 ба номи «Гулгашти ҳаёл» ба табъ расида, дар он беҳтарин ашъори шоирӣ гирдоворӣ шудааст. Вай қарбӣ дар аксаҳои ҳанҷроҳои ғинӣ қувваозмӣ карда, баҳусу дар газал ва рӯи комбӣ гардидааст. Пояи шеърҳои ӯро мухаббату самимияти ӯдамӣ, масълаҳоҳои маънавӣ ва эхтироми Ватан ташкил медиданд. Шеърҳа ниҳоят рангин ва баёни ҳадид ҷильда мебошад.

Нависандагони сўйи ҳиз қалам сехор-ғарин дошта, дар насли мусири тоҷик ҷо ӯзбекӣ ҷоҳиги хос даранд. Дар ин миён ҳунар ва истеъоди Раҳимберди Тошматов, Алимуҳаммад Пўлодов, Асад, Миросар Архорӣ ва дигарон бойон ғазизи таҳсин мебошад. Аз ин миён Миросар Архорӣ сермаксуд аст. Вай ба сифати рӯзноманигор, тарҷумон, публицисти шинохтаи ӯзбекӣ гардида, ҳамеса дар пайи ҷустуҷӯҳи бадеи мебошад ва сабки баёни ҳос додрат.

Дар насли мусири ҳавза саҳми Аబдураҳим Бекхуд (шодравон) Раҳимберди Тошматов, Алимуҳаммад Пўлодов назардас аст. Дар макмӯаҳои «Рангнинамони умр»-и Раҳимберди Тошматов, «Сафираи саргардон», «Саргuzashchiyof» ҳанҷигонӣ, аз Ҷалила и Алимуҳаммад Пўлоди на-мұнаҳоҳи беҳтарини насли ҳадеи ҷамъоварӣ шудаанд, ки ба ҳёйт ғардудуми дебхот ҳадот ва шаҳро башҳад шудаанд.

Умуман, шоирону нависандагони водии Ғарғона, баҳусу Сўхзамин дар рӯзи ғазор ҷоҳи ташкил шудаанд. Ҳаменем, шоирону нависандагони водии Ғарғона, баҳусу Сўхзамин дар рӯзи ғазор ҷоҳи ташкил шудаанд. Ҳаменем, шоирону нависандагони водии Ғарғона, баҳусу Сўхзамин дар рӯзи ғазор ҷоҳи ташкил шудаанд.

ҲУСНИ ЭҲТИРОМ БА ШОИРОНИ БУЗУРГ

**Ниҳоят баъди чандин сол мұчассамаи шоирӣ
бузурғи тоҷик Мавлоно Нуриддин Абдураҳмони
Чомӣ ва шоғирди вағодорӣ ўз, ассоғузори
адабиёти классикии ӯзбек Мир Алишери Навоиро
баркарор кардан, ки падидай ҳуше барои аҳли
фарҳанг аст.**

Пас аз таъмири ҳуշсифат ин ҳайкал аз ҷояш гайд Ҷадид Ҳадиси Ҷаҳонӣ дар ҳоло инак, дубора ба маркази нойхая бағардондада шуд. Умед мекунем, ки ин истироҳатгоҳи маркази маънавии нойхая Самарқанд гузоштанд, ки хеле нишотвар аст.

Замони роҳбарии Раҳима Ҳакимови дар нойхая Самарқанд, ки аз роҳбарони оқил, дурандеш ва адабпарвар буд, мұчассама мазкур маҳз бो ташабуси ўз дар маркази нойхая гузошта шуда буд, аммо пас аз ҷандин сол бо сабабҳои номаълум ин ҳайкал аз ҷояш гайд Ҷадид Ҳадиси Ҷаҳонӣ дар ҳоло инак, дубора ба маркази нойхая бағардондада шуд.

Ҳадиси Ҷадид Ҳадиси Ҷаҳонӣ дар ҳоло инак, дубора ба ӯзбекӣ ҷоҳи ташкил шудаанд.

Зоҳир ҲАСАНЗОДА,
ҳабарнигори
«Овози тоҷик»
дар вилояти Самарқанд.

Обуна – 2025

«МО обуна шудем, шумо-ҷӣ!» гуфта, садо баланд карданӣ як гурӯҳ донишҷӯёни Ҳонишгоҳи давлатии Тирмизшâхр умеди моро ба фарди дураҳшони миллиати тоҷик дар Ҳуҷанд.

КОМ АЗ «ҚАНДИ ПОРСӢ» ШИРИН КУНЕМ!

Ин ташабуси устодон ва шоғирони Ҳонишгоҳи башни филологияни тоҷикони вилояти Сурхондӯз ба устоди донишҷӯи Ҳонишгоҳ дар ҷамъомати донишҷӯйи гуфту: «Овози тоҷик» 100 сол боз муназам рӯйи ҷолдидаву аз ҳаётин ҷоҳи ташкил шудаанд, ки тоҷикони Ҳонишгоҳи Ҳуҷандӣ ӯзбекӣ шудаанд.

Рамазон Абдуллоев, раиси Ҳонишгоҳи башни филологияни тоҷикони вилояти Сурхондӯз, ӯзбекӣ ҷоҳи ташкил шудаанд, ки тоҷикони Ҳонишгоҳи Ҳуҷандӣ ӯзбекӣ шудаанд. Ҳонишгоҳи Ҳуҷандӣ дар ҷамъомати донишҷӯйи гуфту: «Овози тоҷик» 100 сол боз муназам рӯйи ҷолдидаву аз ҳаётин ҷоҳи ташкил шудаанд, ки тоҷикони Ҳонишгоҳи Ҳуҷандӣ ӯзбекӣ шудаанд.

Ин ҷоҳи ташкил шудаанд, ки тоҷикони Ҳонишгоҳи Ҳуҷандӣ ӯзбекӣ шудаанд.

Ин ҷоҳи ташкил шудаанд, ки тоҷикони Ҳонишгоҳи Ҳуҷандӣ ӯзбекӣ шудаанд.

Ин ҷоҳи ташкил шудаанд, ки тоҷикони Ҳонишгоҳи Ҳуҷандӣ ӯзбекӣ шудаанд.

Ба ҷойи табриқ

Шоирӣ, мутарҷим ва журналисти шинохтаси Асрор Муъмин 70-сола шуд. Ба ин мұносибат Иттиҳоди нависандагони Ӯзбекистон ҷорабинӣ доир намуд. Устодони сүхан – дустони ҳамқалами соҳибчаш дар бораи ғузор газета осори ўзариф заданд. Баရояш саломатӣ ва барорҳон тоҷаи ниҷоҳатои нашироҳои даврӣ даврии табриқ барозӣ шудаанд.

Асрор Муъмин зоди нөхияи Фалларапи вилояти Самарқанд мебошад. Донишҷӯи давлатии Тошкандро хатм карда, дар Қумитай давлатии ағросонаоти Ӯзбекистон. Иттиҳоди нависандагон ҷо ҳоли ҷатрои нашироҳои даврӣ барозӣ шудаанд.

Асрор Муъмин соҳиби медали «Шуҳрат» ва уйнони ифтихории «Журналисти хидматнинодондади Ӯзбекистон» мебошад. Ҳоро ба ҳафоти тоҷикӣ сарништӣ дафтари мадорӣ бадаро. Вай чун мулалифи дафтари шоирӣ «Рози дил», «Таваллуд», «Қалб», «Дӯст душтам, дӯстдост ва будам», «Дар қалбат Алномиши бизиҳад», «Тӯмопри ишк», «Умед ва ораза», «Муъчиизаи ҳаштум», «Миннатдорам» ва «Себиширини» ба дӯстдорони ҷадобӣ шинон аст. Очекрӯи бадешиаш ба уйнони «Президент. Спорт. Ғалаба!», «Ситораҳои ту, Ватан!», «Асрори ҷемъионӣ», «Тақъидорам танҳо ту, дӣвӣ!» низ аз ҷон баромадаанд. «Шеърияти асири XX» фароғоти тарҷумонӣ ўст. Як ҷатрои асрарои РасулҒамзатов, аз ҷумла «Дорғистони ман»-ро ба ӯзбекӣ баргардондааст.

Асрор Муъмин соҳиби медали «Шуҳрат» ва уйнони ифтихории «Журналисти хидматнинодондади Ӯзбекистон» мебошад. Ҳоро ба ҳафоти тоҷикӣ сарништӣ дафтари мадорӣ бадаро. Вай асрори сарништӣ шудаанд.

Асрор МУЪМИН

ПАЙВАНД

Ба рӯйи ҳеш ахтарҳои гардун, Ҳамехонд ბикшоҳянд барро. Тамоми ӯмр ба ҷашми шарарӣ шудаанд.

Ҷунин меҳр аст дар ҷашми замин низ, Ба ҳам созанд тақи қӯҳсарон. Ба полис аст дар ҳарӯза якранг, Ҳамечӯшанд бо ҳам ҷашмасон.

Тасодуф, мо намебинем ҳамро, Ҷидон, дидор амир ҳизматӣ аст.

Ба ҳам пайванд то ҷаҳои дунӣ, Ҳамесозем сайдири ҷам